

GRANOLLERS I L'AFER JOGLARS

Darrerament, i sobre tot a l'entorn del consell de guerra contra el grup teatral ELS JOGLARS, Granollers ha estat notícia periodística. Diria que, en certa manera, la nostra ciutat ha estat l'escena que, si no l'ha encès, si que ha contribuït a abraçar aquest conflictiu afer dels JOGLARS, afer que encara cueja i que encara farà vessar molta tinta, sobre tot amb motiu de les reaccions populars i ciutadanes a favor de la llibertat d'expressió que a tants i tants nivells es considera escarnida i vulnerada.

De la lectura i resum de les darreres informacions de premsa referents a aquesta qüestió que ha galvanitzat l'opinió pública, podríem deduir-ne d'entrada que l'autoritat militar havia rebut diferents notícies i opinions sobre suposades injúries a les forces armades que contenia la darrera creació dels JOGLARS, «La Torna». Es a partir d'aquestes denúncies que el General Auditor demanarà sengles informacions, a una de les quals al tinent senyor Juan Lara, Cap de Línea de la zona de Granollers. Com a dada curiosa voldria fer notar que el informe procedent de Granollers, segons l'opinió dels advocats que havien d'assumir la defensa en el consell de guerra, no tan sols era el més contundent o el que més indignació reflectia, sinó que era també el més ben documentat en els aspectes tècnico-jurídics i que, en conseqüència, pressuposava en el seu autor un coneixement profund dels procediments de justícia militar o, en tot cas, un assessorament d'excepcional qualitat.

D'altra banda no resulta menys sorprenent el fet que el tinent senyor Juan Lara, signant de l'informe sobre les representacions de «La Torna» a Granollers, declarés als advocats que ell no havia presenciats l'espectacle i que havia elaborat l'informe a partir de les opinions de tres persones, testimonis presencials, el nom de les quals preferia no dir i que només coneixia de vista però en les quals tenia posada tota la confiança «...en razón de los cargos que ostentaban y concretamente uno de ellos además en razón de su edad y conocimientos y que estas tres personas habían estado anteriormente vinculadas al ejército».

Voldria, ara, i no fujo pas gens del tema, explicar molt succintament com funciona un tribunal militar. Estrictament, és a dir deixant de banda el ministeri fiscal i la defensa, està compost per cinc membres, més dos suplents que es retiren en el cas que no es produeixi cap absència per part dels titulars. Cinc membres que, no cal dir-ho, han d'ésser militars i partir del grau d'oficial. D'aquestes cinc persones només una ha de pertànyer, necessàriament, al cos jurídic militar: és el vocal ponent. El seu lloc és a la dreta del President i té la funció d'assessorar en els aspectes jurídics els altres membres del tribunal. Té veu i vot en les deliberacions, i una vegada més el veredicté és ell qui redacta els termes de la sentència. Ben mirat, i pel seu caràcter de tècnic en les qüestions relacionades amb la justícia militar, la funció del vocal-ponent cal suposar que ha d'ésser molt important en qualsevol consell de guerra.

Doncs bé, una atzarosa coincidència fa que s'accentuï aquella vinculació de Granollers amb l'afer JOGLARS que esmentava en començar: resulta que el vocal ponent que va exercir les funcions pròpies del càrrec en el consell de guerra que condemnà a mort el polac Heinz Tchez, protagonista absolut de «La Torna», —i també sigui dit de passada en el que condemnà a la mateixa pena Joan Paredes Manot, «Txiqui»— és precisament la persona que, des del judici de l'any 1976, exerceix el càrrec de secretari del nostre ajuntament, el senyor Francisco Muro i Giménez.

Fins aquí, però, no hi hauria gran cosa a objectar. Al capdavant l'exèrcit, com qualsevol altre estament o individu té el perfecte dret de creure's al·ludit, de considerar que l'al·lusió conté injúries i, en definitiva, de sentir-se ofès. I també té el dret de cercar la informació que estimi convenient i de demanar-la a qui vulgui. Si en el nostre país hi hagués hagut unitat de jurisdiccions l'afer hauria anat per un camí normal en qualsevol estat de dret: l'estament militar, precisament fent ús del seu indiscutible dret, hauria presentat denúncia contra els JOGLARS per suposades injúries, i un tribunal neutre, cal

suposar que imparcial i just, hauria decidit si hi havia o no responsabilitats. En un país però on hi ha duplictat de jurisdiccions, herència encara de quaranta anys de dictadura franquista, pot passar i passa que l'estament ofès tingui el privilegi de jutjar i de condemnar. I prendre's la justícia per la pròpia mà sempre ha tingut un nom: venjança.

El Capità-General Coloma Gallegos en unes declaracions a la premsa va dir que si això havia anat d'aquella manera era pel fet que les lleis actuals ho manaven. Ell s'havia limitat a fer complir estrictament la llei vigent. Vista així la cosa som molt a prop de coincidir amb en Ferran Rañé, membre dels JOGLARS que va aconseguir de fer-se escapol i que, des de l'exili, va manifestar als periodistes el seu parer en el sentit que la culpa de tot el guirigall no era precisament de l'exèrcit sinó dels parlamentaris que no havien sabut o no havien volgut exigir el compliment del tan tristament famós Pacte de la Moncloa, un dels punts del qual és precisament la unitat de jurisdiccions.

I bé, al llarg de tot aquest article no he fet altra cosa que arreplegar i ordenar unes dades que qualsevol ciutadà pot haver llegit en la premsa diària o en les revistes. He intentat d'evitar curosament, sobretot quan em referia a persones concretes, de formular cap judici de valor. Cada lector, evidentment, podrà fer la seva personal valoració. De les dades precedents hom podrà fer-ne un trenca-closques o un sil·logisme. Podrà separar-les, escapar-les, o relacionar-les. I cada lector podrà fer-ne les deduccions que cregui oportunes o en traurà les conseqüències que li semblin vàlides, sempre d'acord amb el seu tarannà o de la seva òptica particular. En definitiva, cada ciutadà de Granollers decidirà si li cal riure o si li cal plorar per aquesta participació granollerina en un afer que, es vegi de la banda que es vegi, no és pas tan petit ni tan intrascendent com perquè pugui ésser cobert amb una minúscula fulla de bruc.

SALVADOR CASANOVA